

ook, door den Geest gedrongen, allereerst met den Christus in het heden in liefdebetrekking te stellen.

Naar den levenden Heiland in den hemel gaat haar eerste zucht uit.

Zij kent Hem slechts uit het verleden, uit het Woord. Maar zij wordt Hem gewaar in het heden. De Heilige Geest zorgde, dat Jezus en de ziel elkander ontmoetten.

In het mystieke leven wordt de persoonlijke, werkelijke tegenwoordigheid van uw Heere gesmaakt.

Uw hart zegt het u, dat Hij in uw onmiddellijke nabijheid is.

Dat dankt gij aan de opstanding.

Verbinding met den levenden Christus zou niet denkbaar zijn, indien Hij niet uit de dooden ware verreezen.

De mystiek ordent de heilsfeiten dan ook anders dan de historie.

In de historie komt eerst het lijden en sterven, daarna de opstanding.

Maar in het innerlijke beleven staat het, gelijk Paulus hier aangeeft: „Opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende”.

Dan gaat de opstanding vóór het lijden.

En dat niet, omdat een der heilsfeiten van ondergeschikt belang zou zijn.

Gij kunt er niet één van missen.

Zij stemmen u alle tot aanbidding.

Maar alleen omdat de levende, de opgestane Heiland u in Zijn lijden kan doen inleven.

Omdat eerst de door de kracht der opstanding levendgeworden ziel zich kan onderdompelen in den bloedigen stroom van 's Heeren lijden.

De kracht van Christus' opstanding is daarom de zenuw der mystiek.

Zonder die zou Hij voor u een doode Christus zijn.

Zonder die zoudt gij een doode ziel wezen.

Een doode ziel kan met een dooden Christus geen gemeenschap onderhouden.

Evenmin een doode ziel met een levenden Christus.

Voor alle geloovige mystiek is er noodig een levende ziel en een levende Christus.

Daarin wordt openbaar de kracht der opstanding.

Uit de mystiek leert gij niet de opstanding des Heeren zelf kennen.

Maar alleen de kracht ervan.

De opstanding moet voor u vaststaan uit de Schriften, wilt gij wat er door den Geest in u wordt uitgewerkt, als een gevolg dier opstanding eeren.

Wie uit de mystiek de openbaring Gods in Christus wil afleiden gaat feil.

Wie de ervaring verheft tot een bron van waarheid, overschat haar, schuift de Schrift opzij en geeft zich over aan ziekelijkheid.

De mystiek bedoelt niet anders dan om voor u de openbaring te subjectiveren, onderwerpelijk te maken, tot vleesch en bloed in u om te scheppen.

Ofschoon dan de mystiek een subjectief karakter draagt, rust zij in het objectieve, in den objectieven persoon van Christus, in de objectieve daad der opstanding, in de objectieve heilsopenbaring.

De verhouding van subjectief en objectief in de mystiek, wordt zoo kostelijk aangewezen in het opdat ik konne de kracht Zijner opstanding.

Ieder woord hebt gij hier tot betekenis te brengen.

Niet de opstanding blijkt uit uw mystiek bevinden, maar de kracht ervan.

Doch ge ervaart ook niet een zekere, niet verder aan te duiden kracht, maar wel waarlijk de kracht der opstanding.

Doch waarom stelt gij het met Paulus als uw ideaal om die kracht der opstanding te leeren kennen?

Hebt gij die niet reeds ervaren in uw levendmaking?

Ongetwijfeld is dit waar, zoo gij in innigheid uw hart tot Christus opheft.

Maar dan zult gij toch ook reeds tot de ontdekking zijn gekomen, dat er in de opstanding meer kracht schuilt, dan er tot u nog is uitgegaan.

De behoefte is in u gewekt om in overvloediger mate die kracht te ontvangen.

Gij kunt met die kracht nooit worden overladen.

Integendeel, gij gevoelt u zoo hulpeloos zwak.

En die zwakte kunt gij alleen door de kracht der opstanding te boven komen.

De zenuw der opstandingskracht moet in u trillen, anders hebt gij een gevoel van geestelijk onwelzijn.

Daarom roept uw ziel steeds om meer.

En gij durft niet beweren, dat gij de kracht der opstanding ten volle kent, vóór alles wat in u is opgestaan, vóór er niets doods in u is overgebleven, vóór gij geheel nieuwe mensch zijt geworden.

Opdat ik kenne... de kracht Zijner opstanding. Dit blijft een wensch tot op de hemelvaart van uw ziel.

Tot op de opstanding uws vleesches.

Wie is noodig doodig?

Wie noodig ingezonken?

Die doodigheid en ingezonkenheid kunnen alleen verjaagd door het leven.

Door het leven, dat Christus u door Zijn opstanding verwierft.

Door het leven, dat gij bij uzelf waarneemt in de zelfbeschouwing der mystiek.

De kracht van Christus' opstanding deed op den Paaschmorgen de aarde beven.

De kracht van Christus' opstanding zamelde de kerk tot een lichaam bijeen, dat leeft uit haar Hoofd.

De kracht van Christus' opstanding wekt nog altijd uitverkorenen naar de voorkennis op.

De kracht van Christus' opstanding werkt in alle levendgemaakten zoodat zij niet meer sterven kunnen, maar immer intenser en intiemer gaan leven.

De opstanding behoort tot de geschiedenis.

Maar de kracht van Christus' opstanding is nog nieuw.

Zij is nog even sterk als op den ochtend der verrijzenis.

Zij vermindert niet, al straalt zij nog zooveel energie uit.

Zij is gelijk de olie uit de flesch, die niet werd opgeteerd.

De kracht van Christus' opstanding te kennen, het wil zeggen, dat gij op het Paaschfeest uw jaardag viert.

Dat gij gedurig nieuwe knoppen van leven bij u ziet zwellen, openspringen, het bloemenhart naar den zonschijn van Jezus' vriendelijk aangezicht toewenden.

Dat gij bij innerlijke beschouwing nieuwen bloem ziet prijken en nieuwe vruchten rijpen.

Gij schouwt het leven.

Gij voelt het leven.

Gij kent het leven.

Gij openbaart het leven.

En dit is uw danklied: ik was dood, maar ik ben weder levend geworden.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

„De Jeugdonderling”.

III.

Inhoud eerste artikel. Over den jeugdonderling wordt veel gesproken. Dit staat hierna in verband, dat veel geschreven wordt over den ouderling en over de jeugd.

Ook over den jeugdonderling wordt veel gehandeld. In spottenden zin in de „N. Rot. Courant”; in blakenden lof door het „Geref. Jongelingsblad”.

Inhoud tweede artikel. Op den naam is aentmerking gemaakt uit taalkundig oogpunt. Anderen vinden dit bezwaar niet zoo gewichtig: de man is er.

De jeugdonderling kan van belang zijn voor Kerk en rijpere jeugd. De Kerk staat in het teken der uitdijkt. Toch heeft de Kerk als instituut veel gedaan voor de jeugd. Kerkeijk toezicht op de jeugdactie echter mist. Meerdere nooden in deze tijden.

Wanneer wij thans nagaan het werk van den Jeugdonderling, willen wij aanstonds er den nadruk op leggen, dat deze broeder geen nieuw ambt bekleedt, maar dat hier een nieuwe werkring voor den ouderling wordt gegeven. Men heeft kerkrechtelijke bezwaren tegen dit instituut ingebracht. De aanwijzing van jeugdonderlingen wekt den schijn, alsof zij niet ouderlingen zijn voor heel de gemeente, maar voor een deel er van. De vrees, zoo wordt er gezegd, is niet ongewettigd, dat de jeugd zou zeggen tot „den niet-jeugdonderling”: wij hebben met u niet te maken; en dat omgekeerd de ouderdom den jeugdonderling als niet competent voor de behandeling van zijne belangen zou kunnen beschouwen.

Deze bezwaren, nog met andere te vermeerderen, achten wij niet houdbaar. Hoezeer wij niet voor de toenemende specialiseering zijn van het ambt, de verdeling in soorten van predikanten en ouderlingen, voor jongeren en ouderen, voor studenten en soldaten, voor maatschappelijken en politieken arbeid, achten wij verdeling van arbeid in den Kerkeraad onder de opzieners zeer goed. De ouderlingen zijn voor heel de gemeente. Voorzeker juist geoordeeld. Maar onder de ouderlingen zijn menigerlei gaven vertegenwoordigd. En ik meen juist, dat de kerken er wel bij zullen varen, als de Kerkeraad van die bijzondere gaven voor de bijzondere deelen van den kerkelijken arbeid profiteert, en juist voor die bijzondere deelen die broeders aanwijst, die zich geheel daaraan kunnen wijden en dan onder den zegen van den Koning der Kerk ook iets goeds leveren. Zwolle's kerk bijv. is te feliciteeren, dat haar Kerkeraad een ouderling heeft aangewezen, die speciaal voor het scribaat, de administratie en de correspondentie zorg draagt, een man, die uit hoofde van zijn betrekking in het maatschappelijk leven daarvoor aangewezen was. En zoo is iedere Kerk geluk te wenschen, die een goeden jeugdonderling mag bezitten! Het aanwijzen van jeugdonderlingen is dan ook direct het gevolg hiervan, dat men erkent heeft het eigen karakter der jeugd, die eigen, speciale bearbeiding noodig heeft. En blijkt er nu in den kring der ambts-

dragers zulk een man te zijn, die van God gaven daartoe ontvangen heeft, laat hij aangewezen worden om zich geheel aan dit werk te geven! De Kerk en de rijpere jeugd en ook het huisgezin zullen er de gezegende vruchten van plukken. En is er zulk een man niet, dan stelde men geen jeugdonderling aan, maar wachtte, tot er een geschikte blijkt te zijn. Want gaat men onberaden over tot het aanstellen van jeugdonderlingen, dan bederft men ten slotte meer dan men zou gewinnen.

Bovendien, ik acht een jeugdonderling alleen noodzakelijk in grotere gemeenten en dan nog alleen, als er een broeder te vinden is, welke geschikt is voor dien arbeid. In kleine gemeenten, en ik denk daarbij aan Friesland met zijn 54 jeugdonderlingen in gemeenten van 250, 400 zielen, acht ik ze niet noodzakelijk, n.l. als men dan ook wil handhaven het volle werk van dezen titularis, het ambt als speciaal ouderling voor de jeugd. Daar meen ik, dat geen verdeling van arbeid in dezen zin moet plaatsvinden, maar dat geheel de Kerkeraad geroepen is het jeugdwerk te behartigen en met name aan den predikant ter plaatse de belangen der rijpere jeugd kunnen toebetrouwd worden. En als hij liefde voor zijn arbeid heeft, zal hij dat vanzelf ook doen met toegenegenheid des harten. Daarbij is hij de man, die de noodige kennis bezit voor dit niet gemakkelijke werk. In zulke gemeenten kent men de jeugd wel. Bovendien kan het kerkelijk toezicht aldaar door regeling van het bezoek aan de Vereenigingen uitgeoefend worden. En daarom acht ik een uitspraak als die van Ds H. S. Bouma van Leeuwarden te sterk, als hij schrijft in het „Friesch Kerkblad”: „niet te sterk is het, wanneer wordt beweerd, dat het instituut van jeugdonderling is de vervulling van een leemte in ons kerkelijk leven, waarom aan alle kerken kan aangeraden op dezelfde wijze dit gedeelte van haar taak te regelen en aldus de belangstelling voor de jeugd om te zetten in praktische daden”.

In grotere kerken zal echter zulk een functionaris wel op zijn plaats zijn. Daar heeft hij een belangrijken werkring, maar niet tegelijk de gemakkelijkste taak. Denkt niet, dat hij alleen maar de catechisaties zoo nu en dan heeft te bezoeken. Evenmin, dat hij alleen maar zijn aangezicht op geregelde tijden heeft te doen zien op de vergaderingen der Jongelingsvereniging. Laat ons dat allereerst even recht zetten. De jeugdonderling moet ook contact houden met alle andere organisaties van onze jonge menschen, wier arbeid gesteld is onder toezicht van den Kerkeraad. Dat houdt niet op met de vereenigingen van onze jongelingen, maar omvat ook de organisatie van onze meisjes en knapen. Wat zijn werk dan is? De heer O. L. Veerman, de baanbreker in dit opzicht, verdeelde de instructie van den jeugdonderling in een reeks, gehouden op een vergadering van het Afdelingsbestuur van Friesland met de jeugdonderlingen in dit gewest, in vier takken van werkzaamheid.

1e. de jeugdorganisaties zoo getrouw mogelijk bezoeken;

2e. afdalende jongelingen en slordige leden opzoeken en trachten te winnen;

3e. kennis nemen van de lectuur, welke handelt over de rijpere jeugd.

4e. van het werk en zijn bevindingen rapport uitbrengen aan den Kerkeraad.

Daarmede komt de instructie overeen, welke aldus luidt: De taak van den jeugdonderling is:

1e. zoo geregeld mogelijk de vergaderingen der Jongelings-, meisjes-, en knapenverenigingen bezoeken en deze vereenigingen met raad en daad bijstaan;

2e. afdalende jongelieden bezoeken en vermanen; ook de ontrouwe leden der Vereenigingen; deze laatste zooveel mogelijk in samenwerking met de propaganda-commissies der Vereenigingen;

3e. zooveel mogelijk kennis nemen van wat voor de rijpere jeugd wordt geschreven en gedaan;

4e. eens in de drie maanden en verder zoo vaak slechts noodig zal blijken, rapport van den arbeid en de bevindingen uitbrengen in de vergadering van den Kerkeraad.

De taak van den jeugdonderling valt dus in vier punten saam te vatten. Allereerst is het toezicht op het vereenigingsleven der rijpere jeugd dezen ambtsdrager opgedragen. Dat brengt van zelf mede het bezoek van de vergaderingen der organisaties. Van zelf niet elke week allen. Men zou van het goede ook wel eens te veel kunnen krijgen en onze jeugd wil ook wel eens alleen, zoo geheel onder elkander wezen. Zooveel mogelijk zal het echter geregeld moeten gebrucht worden. Anders zal de jeugdonderling niet achter den gang van het werk komen en een vreemdeling blijven in het organisatie-leven. Maar hoewel geregeld bezoeken naar een vastgestelde rooster wenschelijk is, zullen er ook wel eens afzonderingen moeten voorkomen. Er kunnen toch onderworpen op een vergadering voorkomen, waarbij de jeugdonderling moet tegenwoordig zijn krachtens den aard en het doel dezer inleidingen en de hem opgedragen taak. Vanzelf is hij om zijn bezoeken te kunnen regelen daartoe

in het gedure vergad te sta waarop van d Voor over c hebb gebie ling Vanzel abonne organe der V bere der v Verder reeds die ge zal hij brocht of ove de ma te bek voor En wi dit co maar i weg t dan de daarto den B Toch te voe de jev raad oude zicht. lijk Roon tie, l eenig meng onzer onze B met kr te ge zake hoort orgaan mocht stimu blijft standig er e leeri de jen dere b Kerker slotte Vere raad tuchtio meente alleen sistorie tussc Vere ten n wij to Een ouderl afdw zelf s te ve een lingen mag jongeli toonen Dat z ganda den. I eenigin ling d ling i motiev Vergad een ei Dat slotte verg van z belang vereer de be voor den j prikke mensc zich a losma dere a zoek, nomen In arbe word

Een Synodale uitspraak.

V. (Slot).

[De Christelijke sociale actie verdient den steun der Kerken omdat zij te een uitnemend middel is om de sociale kwestie onder tot haar oplossing te brengen; de ten eerste hoofdzakelijk is tegenover de krachtige socialistische arbeidersbeweging, en de in dezen tijd van maatschappelijke woeling een gematigd invloed oefent. Hiermede worden de schaduwschijden niet voorbij gezien, doch deze mogen geen verhindering zijn om voor onze organisaties op te komen.]

Tot nu toe besprak ik dat gedeelte van het synodale rapport, waarin de Kerken vermaand worden haar leden op te wekken zich aan te sluiten bij organisaties, welke staan op Christelijken grondslag; doch er zijn nog een paar punten, die onze aandacht verdienen. In de eerste plaats wil ik nog eens de uitspraak der Synode onderstrepen, dat voor een lid der Gereformeerde Kerk geen plaats is in een organisatie, die zich stelt op den grondslag van den klassenstrijd. Daar hoort een belijder van den Christus niet thuis. Voor hem moet een vereeniging, „die haar leden zou verplichten of althans oproepen tot haat“ contrabande zijn, en ik behoef zeker aan deze uitspraak geen enkel woord ter verdediging toe te voegen. Het socialistisch beginsel is met het christelijk geloof onverenigbaar.

Doch... wat dan te doen met kerkleden die tot zulk een organisatie behooren? Moeten allen, die zich bij den modernen bond hebben aangesloten, onder de censuur worden geplaatst? Het rapport laat zich over deze kwestie zeer voorzichtig uit. Het wenscht zich te houden aan den algemeenen regel, dat nooit een gansche groep van personen tot voorwerp van tucht wordt verklaard, omdat de tucht heeft te gaan over bepaalde individuen, en het herinnert daarbij aan de beslissingen der kerkelijke vergaderingen aangaande het lidmaatschap van den bond van Christen-Socialisten. „Men is niet censurabel om het enkele feit van toetreding tot dien bond; men wordt het wanneer men overtreedt de geboden Gods.“

In dien geest is ook vroeger reeds geadviseerd. In „De Herant“ van 4 Juni 1911 wijdt prof. Dr. H. H. Kuyper aan deze kwestie een artikel, waarin hij wel erkent, dat „zich gevallen laten denken waarin een kerkeraad op een christen-socialist tucht zou moeten uitoefenen. De wijze, waarop voor het christen-socialisme propaganda wordt gemaakt; de manier, waarop men zich daarbij uitlaat over de sociale toestanden; het prikkelen van den klassenstrijd en andere oorzaken kunnen aanleiding geven, dat de Kerkeraad met vermaan en desnoods met afhouding van het Avondmaal zou moeten optreden.“

„Maar wel achten we het zeer bedenkelijk, wanneer een kerk als algemeenen regel ging stellen, dat ieder, die zich bij de christen-socialisten voegde, daarom reeds kerkelijk gecensureerd zou moeten worden.“ Men make onderscheid „tusschen ambtsdragers en gewone gemeentelieden, tusschen propagandisten, die met fanatieken ijver hun beginselen verbreiden, en degenen, die van propaganda zich onthouden“. „Laat men veel liever in de publieke bediening des Woords en in de catechisatie op grond van Gods Woord aanwijzen, waarom christen en socialist nooit saam kan gaan.“

Prof. Dr. H. Bouwman spreekt zich in zijn boek over „De Kerkelijke Tucht“ op dezelfde wijze uit. Hij wijst er eerst op dat de Kerk voorzichtig moet zijn met haar veto uit te spreken over het lidmaatschap van verschillende vereenigingen, en het haar niet toekomt in het leven van ambacht en bedrijf haar wil aan haar leden op te dringen. „Daarmee, zoo gaat hij verder, is niet uitgesproken, dat de kerk het zich niet moet aantrekken of hare leden zich aansluiten bij eene vereeniging, wier grondbeginselen bedenkelijk of geheel verkeerd zijn. Integendeel, de kerk moet een wakend oog houden over al hare leden, en onderwijzend, vermanend, waarschuwend optreden, opdat de geloovigen zelf het verkeerde van hun daad inzien, en breken met wat verkeerd is. Doch juist omdat het leven zoo ingewikkeld is, en de ambtsdragers der kerk niet altoos een goeden blik hebben op het terrein van het sociale leven, is groote voorzichtigheid hier aan te raden. De kerk trede met allen ernst en liefde op, maar zij ook voorzichtig en beslist in het ter hand nemen van de sleutelen des hemels. Als de kerk toch begint met den weg van den kerkelijken ban op te gaan, moet zij ook met een vrije consciëntie ten einde toe den weg kunnen afleggen, zoo de betrokken persoon in zijn gevoelen volhardt.“

Het kan noodig worden, dat de Kerk tegen bepaalde groepen van menschen, tegen genootschappen en vereenigingen moet optreden, zooals ook de Gereformeerden in de 17de eeuw optraden tegen de Arminianen. Maar dan censurere de Kerk niet, omdat iemand alleen lid is van een genootschap of vereeniging, maar om wat hij zelf persoonlijk verkeerd doet of leert. Zoo is ook de

in het bezit van den rooster van werkzaamheden gedurende minstens drie maanden tevoren. Op de vergaderingen zal hij de Vereeniging hebben bij te staan met raad en daad. Een moeilijk werk, waarop wij bij de behandeling van de vereischten van den functionaris terug zullen komen.

Voor al deze zaken zal hij, en wij springen nu over op het derde deel van zijn werkzaamheden, hebben kennis te nemen van wat op het gebied van de rijpere jeugd-ontwikkeling wordt verhandeld en geschreven. Vanzelf zorgen alle organisaties dat hij een vrij abonnement heeft op de respectievelijke Bondsorganen. Hij zelf heeft zich, evenals alle leden der Vereenigingen dat hebben te doen, voor te bereiden voor de onderwerpen, die op de agenda der vergaderingen, welke hij bijwoont, voorkomen. Verder zal hij in het bezit moeten zijn van de reeds verschenen bondsliteratuur en de uitgaven, die geregeld het licht aanschouwen. En ten slotte zal hij zich op de hoogte moeten stellen van alle brochures en studiën, die het jeugdleven bestrijken of over het Vereenigingsleven handelen. Dat moet de man niet uit zijn eigen portemonnaie behoeven te bekostigen. Dat heeft de Kerkeraad, die hem voor dit speciale werk afzonderde, te bekostigen. En wil het werk goed gedaan worden, dan heeft dit college niet op elke uitgave te beknebbelen, maar in deze zaak royaal te zijn, zonder nog het geld weg te gooien. Vanzelf zal het ook goed wezen, dat de jeugdonderling ook eens bijwoont, als hij daartoe in de gelegenheid is, de vergaderingen van den Ring, Afdeling en Bond.

Toch zullen wij, om uitwisseling der grenzen te voorkomen, in het oog hebben te houden, dat de jeugdonderling de vereenigingen bezoekt en met raad en daad bijstaat, krachtens zijn ambt als ouderling. Het is en blijft kerkelijk toezicht. Hij is geen geestelijk adviseur, gelijk die gesteld wordt krachtens het Roomsche beginsel bij elke organisatie. In de inwendige zaken van het Vereenigingsleven heeft hij zich niet te mengen. Dat zou te nakomen de zelfstandigheid onzer organisaties, waarvoor wij altijd krachtens onze Bondsideo geijverd hebben, waarvoor geijverd is met kracht. Hij kan ook niet verder gaan dan raad te geven, van advies te dienen in die zaken, die tot het kerkelijk toezicht behooren. Meer niet! En wij achten, dat het Bondsorgaan ook wel eens op dit punt den nadruk mocht leggen bij alle ijveren voor het nieuwe instituut. De zelfstandigheid onzer Vereenigingen blijft gehandhaafd. En alle ingrijpen in die zelfstandigheid moet met beslistheid geweerd. En als er conflicten ontstaan krachtens de leerings, die zouden verkondigd worden, heeft de jeugdonderling wel te vermanen, maar de verdere behandeling dezer zaak is een zaak van den Kerkeraad, die opzicht heeft over de leer! En ten slotte gaat de tucht der Kerk niet over de Vereenigingen. Die kunnen door den Kerkeraad niet ontbonden worden. Hij kan alleen de tuchttoefening doen gaan over de leden der gemeente. En wat de organisaties betreft, zou hij alleen kunnen ontzeggen het gebruik van de consistorie-kamer als vergaderlokaal. De grenzen tusschen de Kerk als instituut en de Vereeniging als vrije organisatie moeten niet uitgewischt worden. Anders komen wij tot de practijken der Roomsche Kerk.

Een ander deel van het werk van den jeugdonderling is het opzoeken en vermanen van afvallende jongelieden, een taak, die vanzelf spreekt. Een moeilijk werk, zeer teeder te verrichten, waartoe vele gaven noodig zijn, een taak, welke ook door de andere ouderlingen bij het huisbezoek niet verwaarloosd mag en zal worden. Ook ontrouwe leden, jongelieden, die dus gebrek aan belangstelling toonen, zullen door hem bearbeid moeten worden. Dat zal vanzelf in samenwerking met de propaganda-commissie der Vereenigingen moeten geschieden. Die propaganda-commissie heeft dan de vereenigingsmotieven naar voren te brengen, de ouderling der jeugd heeft krachtens zijn taak als ouderling in het bijzonder te letten op de geestelijke motieven, die achter het ontrouw bezoeken der Vergaderingen schuilen. Een ieder ook hierin weer een eigen terrein.

Dat van al den arbeid van den jeugdonderling ten slotte geregeld rapport op de Kerkeraadsvergadering wordt uitgebracht, spreekt van zelf. De heele Kerkeraad moet medeleven. De belangstelling in het zaal der Kerk en in haar vereenigingsleven zal er door vergroot worden. Met de bevindingen zal winst kunnen gedaan worden voor het gewone huisbezoek. En ook is het voor den jeugdonderling goed, dat hij een geregelde prikkel heeft tot maatschappelijk arbeid. Hij is ook een mensch. En ook voor hem geldt het woord: „Die zich aangordt, beroeme zich niet als hij, die zich losmaakt.“ Vanzelf zullen deze broeders van andere ambtelijke bezigheden als het gewone huisbezoek, het scribaat, de administratie, het zitting nemen in commissiën vrijgesteld moeten worden.

In de grootere steden zal vanzelf de arbeid op andere wijze moeten geregeld worden. Daar zal eene organisatie van den ar-

beid wijksgewijze moeten plaats hebben, met aanwijzing van een of meer ouderlingen voor dit werk, of één ouderling, die elke Vereeniging bezoekt, terwijl dan het verdere werk van bezoeken en vermanen van ongeregelde leden opgedragen wordt aan de speciale wijkouderlingen. Gewenscht zal het zijn, dat dan de Commissiën uit elke wijk op geregelde tijden eens samenkomen, bijv. eens in de drie maanden, om kennis te nemen van die zaken, die de algemeene belangen van het kerkelijk leven en dat der rijpere jeugd aangaan. De Kerk van Den Haag heeft op deze wijze den arbeid geregeld. En Amsterdam heeft in deze zaak het werk aangevat. Bij deze organisatie van den arbeid komen wij op het terrein van de Centrale Jeugdverbanden, die in de grootere steden bestaan, waarover wij het later eens hopen te hebben. Het deed ons echter genoegen, dat in een onzer grootste steden eene regeling voor dit andere werk werd getroffen, waarbij de aard van dezen arbeid zeer goed in het oog is gehouden, bleekens deze uitspraak, dat „het opzicht en den steun, te oefenen en te bieden, naar den aard van het kerkelijk toezicht, alleen raken de in engeren zin geestelijke, met name de confessionele en zedelijke zijde van het leven der Vereeniging“. Juiste afbakening der grenzen. De jeugdonderling en de Kerk heeft niet alles te zeggen en alles uit te maken in het Vereenigingsleven. We erkennen ook nog een Ouderlijk toezicht en weten ook nog van een zelfstandige taak der Vereenigingen.

Almelo.

B. A. KNOPPERS.

Jongeren onder de Modernen.

In de week na Paschen werden van Hervormde zijde weer, als gewoonlijk, tal van vergaderingen gehouden.

Menig punt kwam daar ter sprake, dat ook onze belangstelling opwekt.

Wij hopen er nader op terug te komen.

Voor het oogenblik willen wij de aandacht vragen voor de kwestie der „Jongeren“, zooals die thans onder de modernen gesteld wordt.

Hierover werd levendig gediscussieerd naar aanleiding van het referaat van mej. Dr. N. A. Bruining over: „De gevaren van de nieuwe pietistische strooming onder de Modernen“.

Mej. Bruining staat evenals wijlen haar vader op het oude moderne standpunt.

Zij kwam met kracht op tegen den terugkeer tot orthodox-klinkende termen, welke bij de „Jongeren“ onder de modernen openbaar wordt. Deze toch spreken weer van verlossing, genade, zonde, schuld, gerechtigheid, voorzienigheid. Altemaal termen, die de moderne theologie reeds overboord had geworpen.

De referentie bepleitte om, al zijn de gemoeds-ervaringen dezelfde als bij vorige geslachten, die toch te kleeden in andere beelden, welke passen in „onze“ wereldbeschouwing.

Daartegen verhoef meer dan een debater de stem.

Als jongeren in oude termen spreken — aldus Dr. Vorster van Olst, volgens het verslag van de „N. R. Ct.“ — dan doen zij dat, omdat zij niet de vrijheid gevoelen, willekeurig te veranderen, wat hun „gegeven“ is. Dat kan niet zoo maar veranderd worden, omdat onze religieuze bewustzijns-inhoudten samenhangen, onlosmakelijk verbonden zijn met bepaalde geloofsvoorstellingen. En deze zijn geboren uit bepaalde religieuze gewaarwordingen, die een en dezelfde zijn van alle tijden en van alle geslachten.

De voorganger der Vrije Gemeente te Amsterdam, Dr. van Wijngaarden, waarschuwde, dat men van het gebruik van nieuwe woorden niet te veel moet verwachten. Het is niet waar — zoo zei hij — dat zooveel menschen wachten op nieuwe formuleringen en inkleedingen. 'Was hem gebleken, dat volstrekt niet zij, die naar nieuwe inkleedingen zoeken, het grootste aantal menschen bevredigen.

Prof. van Bakel wees er op, dat, ook al blijven de oude woorden behouden, zij een nieuwen inhoud verkrijgen in nieuweren tijd.

Drieërlei opmerking knopen we hieraan vast. De eerste is deze, dat men uit de oudere terminologie bij de „Jongeren“ onder de modernen in gebruik niet afleide, dat deze daarmee reeds half voor de orthodoxie zijn gewonnen. Zij verklaren zelf, dat zij met die woorden heel iets anders uitdrukken dan wij.

Vooris blijkt hieruit, dat men zich wel voor een tijd van de traditie kan losmaken, maar niet blijvend. Men is aan het verleden, al is het dan ook vormelijk en uiterlijk, gebonden.

Eindelijk is het zeker curieus, dat de „Jongeren“ onder de modernen zich in geheel tegenovergestelde richting bewegen als sommige „Jongeren“ — zooals men weet, zweep ik niet met dit woord — onder ons. Daar een besef, dat de oude inkleeding groote waarde heeft, hier soms een gevoel, alsof men haar beter als versleten pluim van de hand kon doen. Dit heeft vanzelf met het ijveren tegen cliché-uitdrukkingen niets te maken. Ook wij zijn van geijkte termen en gemeenplaatsen zonder levensinhoud niet gediend. Maar afkeuren van het oude, enkel omdat het oud is en jacht maken op het nieuwe, enkel omdat het nieuw is, is niet reformatisch.

HEPP.